

De jakhalsgod

UPUAUT 2012

Eerste druk, maart 2012
© 2012 M. Röling

Vorkaft: M. Röling
Illustraties: M. Röling
Adviezen: ScriptPlus
Titel: K. Freyee

ISBN: 978-90-484-2300-2
NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

M. RÖLING

DE JAKHALSGOD

UPUAUT

2012

Je geloof is je waarheid;
de wil maakt het waar.
Samen is alles mogelijk.

Dit boek draag ik op aan al mijn leerlingen van toen en nu; jullie en mijn eigen kinderen waren en zijn nog altijd een grote bron van energie en inspiratie bij alles wat ik doe. Bedankt voor jullie vertrouwen in mij.

Mieke

1. ZOMERVAKANTIE 2005

Het is bloedheet. De vroege middagzon zendt hete stralen onbarmhartig neer op de lijven van de vakantiegangers op de ligbedden. Kim ligt met gesloten ogen genietend op haar rug en kijkt even zijwaarts naar haar tante, als die druipend het plekje naast haar weer inneemt en daarbij verzucht: 'Lekker koud is het water! Nu kan ik er weer even tegen.'

Kim glimlacht. Was het leven altijd maar zo relaxed.

Volkomen ontspannen laat ze de zwembadgeluiden op zich afkomen. Twee Nederlandse jongetjes van een jaar of acht, die elkaar misschien nog maar een uurtje kennen, voeren bungelend aan het trappetje van het zwembad een gesprek.

'Geloof jij in God?'

'Mmm... een beetje.'

'Ik niet.'

'Mm... ik ook niet zo.'

'God is voor mietjes.'

'Ja, God is voor mietjes.'

'God is een sukkel.'

'Ik bid ook nooit.'

'Hier hebben ze bid-uur.'

'Ja, dan zingt er zo'n vent van een toren. Ik kan niet eens slapen als die kerel staat te zingen.'

'Dan loop je langs het zwembad en dan hoor je ineens: 'Lallallah...'

'Heb jij zwemdiploma's?'

'Ja, A, B en C.'

'Ik ook.'

De grootste jongen trekt de ander onder water en met veel gespetter en geschreeuw beginnen ze elkaar te achtervolgen. Kim bedenkt dat er zo meerdere manieren zijn om met elkaar de diepte in te gaan.

'Hoorde je die jochies?' vraagt José, terwijl ze rechtop gaat zitten en uit haar tas naast het ligbed haar pakje shag te voorschijn haalt.

Dat ze rookt is eigenlijk het enige minpuntje aan haar tante. Verder vindt Kim haar een ongelooflijk tof mens. Voor iemand van bijna

40 ziet ze er nog heel strak uit. Ze draagt ook altijd leuke kleren en geinige sieraden. Haar kortgeknipte kapsel verandert regelmatig van kleur. Op dit moment is het blond, dat steekt lekker af bij haar roodbruine huid. Ze zeurt ook niet zo erg als haar vader en moeder; bij haar voelt Kim zich prettig.

Toen haar ouders in het voorjaar besloten hadden om dit jaar niet op vakantie te gaan, omdat ze verschillende dingen in huis wilden gaan opknappen, had Kim eerst wel even stevig gebaald. Wat een suf stel was het toch.

Mark en Bas, haar twee oudere broers van 17 en 19 gingen kamperen met vrienden. Maar dat mocht zij met haar vijftien jaar nog niet. Niet dat ze vriendinnen had, met wie ze mee zou kunnen of willen, maar toch. Een hele vakantie thuis zitten tussen de rotzooi en alleen maar op haar kleine broertje Bert, het nakomertje van bijna drie passen was geen best vooruitzicht. Maar toen kwam tante José in mei met het voorstel om met z'n tweetjes een weekje all-in naar Turkije te boeken in de één na laatste vakantieweek. Beter!

Ook Kim komt nu overeind, giet een beetje van haar lauwwarm geworden cola naar binnen en haalt een grote, reeds aangebroken zak chips onder haar ligbed vandaan, terwijl ze de vraag van José beantwoordt: 'Ja, grappig hè, dat kinderen van die leeftijd het over God hebben en daarna net zo makkelijk overschakelen op zwemdiploma's.'

Ze weet vier grote schijfjes tegelijk in haar mond te proppen. Ze kauwt krakend en voelt hoe de chips tussen haar akelige slotjes blijven plakken.

Dan vervolgt ze: 'Wij bidden thuis voor het eten, maar verder doen we er niets aan. Op de basisschool hadden we soms godsdienstles met Bijbelverhalen. Die vond ik wel apart. En jij dan, José? Geloof jij in God?'

'Ikke niet.' José blaast een flinke rookwolk de lucht in, alsof ze haar woorden kracht bij wil zetten. 'Je leeft maar één keer en als je kaarsje uitgaat is het gewoon over. Al dat zweverige gedoe. Moet je zien wat al die godsdiensten veroorzaakt hebben. En nog steeds. Kruistochten, Jihad, terrorisme. Alles uit naam van God. Me hoela!'

'Dus al die mensen die geloven en daar steun in vinden, hebben het

allemaal mis?’ Kim duwt een onwillige pluk van haar akelig ontembare, rode krullen achter haar oor. ‘Er moet toch iets zijn?’

‘Dat kan best wezen. Ik heb er in ieder geval niets mee,’ zegt haar tante stellig. En dan grijnzend: ‘Als Hij nou eens een aardige vent voor me regelde, ga ik er misschien anders over denken...’

Daar kijkt Kim van op. Ze ging er van uit, dat haar tante het na haar scheiding wel helemaal gehad had met de mannen.

Op dat moment klinkt vanuit de tas van José het geluid van een kwakende kikker. ‘Ah, daar zal je hem hebben! Mijn prins!’ Ze graait even en haalt haar mobieltje te voorschijn.

Kim schudt de laatste kruimels uit de zak en werkt zo nog een handjevol naar binnen. Na de vakantie gaat ze wel proberen die tien kilo teveel er af te werken. Of niet. Ach, wat kan het haar ook schelen.

Ze ziet José met een boos hoofd in gesprek opstaan en weglopen, driftig gebarend met haar vrije hand, waarin nog een klein peukje haar vingers bijna verbrandt.

Als ze terugkomt foetert ze: ‘Trammelant op de zaak. Maar ze zoeken het maar lekker uit daar. José is op vakantie! Ga je mee wat drinken?’ Wild raapt tante haar spullen bij elkaar.

Op het terras zoeken ze een plekje in de schaduw. José vraagt om een biertje en Kim neemt een nieuwe cola. De Turkse ober op leeftijd sjanst met haar tante, maar die heeft daar geen erg in, want er wordt alweer druk een nieuw shagje gedraaid.

Dus komt de knipoog en de glimlach met-gouden-hoektand bij Kim terecht. Ze gruwet er van! Net als van dat opdringerige gevraag en geslijm van al die jonge knullen als ze buiten het hotel zijn. Alsof ze het mooiste meisje van de wereld is. Kunnen ze hier niet kijken, ofzo? Kim neemt een grote slok. Heel koud. Heel lekker. Het lijkt wel of al het vocht dat ze doorslikt er direct via haar huid overal weer uit komt. Gelukkig zorgt een flauw windje voor de nodige verkoeling.

‘Zullen we even gaan duizenden?’ probeert Kim haar tante af te leiden. Ze had haar stok kaarten niet voor niets meegenomen; er waren al veel potjes gespeeld in de verloren uurtjes van de afgelopen dagen. Ze zijn allebei erg fanatiek en houden de stand bij; José staat op dit moment drie punten voor.

‘Nee, ik neem een biertje mee naar mijn kamer en dan ga ik een uurtje op mijn bed liggen. Lekker, met een boek en de airco aan.’

Kim werpt een blik op het spierwitte gebouwtje naast het terras. Er staat op dit moment geen rij mensen, zoals meestal wel het geval is.

‘Dan loop ik even met je mee om mijn portemonnee te pakken en dan ga ik een half uurtje internetten. Even kijken wie er online is.’

‘Geen spelletjes doen?’

‘Nee, die duren te lang. Dat kost me te veel geld. Doe ik thuis wel weer.’

Even later betaalt ze vier euro aan een mooi Turks meisje in een lage, strakke spijkerbroek. Tja, als je zo’n lijfje hebt... Kim laat haar ogen verder door de ruimte dwalen. Van de zes computers zijn er twee vrij. Ze typt haar wachtwoord in en al gauw blijkt, dat haar fietsmaatje Laura ook op msn zit.

Kennie SlaPe vAn die ROTmugge!!! zegt:

Haaaa Kimmiiiiie! Lekkere vakantie??? Zijn daar ook mugge???

IJ luf TURKIE zegt:

Errug heet, maar geen Turkse mugge. Zit je onder de muggebulden?

Kennie SlaPe vAn die ROTmugge!!! zegt:

Ja, balen!!! Maar nu iets leuks... we zitten volgend jaar weer bij elkaar in de klas!!!

Dat is goed nieuws. Daar is Kim heel blij mee. Snel typt ze haar reactie.

IJ luf TURKIE zegt:

Vet zeg! Wie nog meer?

Laura heeft de klassenlijst er kennelijk bij gepakt, want er verschijnt een hele rij namen op het scherm. Het Houttuin-college is een streekschool met een grote vmbo-afdeling, dus veel namen zeggen haar niets. Kim wrijft even over haar maag. Ze voelt zich opeens een beetje misselijk.

Haar terugplaatsing van vorig jaar november van de havo naar vmbo-t 3

was heftig geweest. Door die stomme dyslexie trok ze het niet met de talen. Ze had zich rot geschaamd. Al snel was ze haar oude contacten van de havo-klas kwijt geraakt en als ‘nieuwe’ kon ze nog steeds niet goed wennen op deze school. Eigenlijk had ze alleen Laura, die ze nog kende van de basisschool en met wie ze mee naar school kon fietsen.

Kennie SlaPe vAn die ROTmugge!!! zegt:

...

Laura Oldenburg (ikzeidegek)

Monique Prinsen

Hafid Rahmoud

Menno Rietveld

Lorenzo van der Star

Jon Terschure

Wesley Vermeij

Freek Wanders

...

Ah getver! Die laatste twee kent ze wel, die zijn echt akelig. Lorenzo... Dat is die lange, stille knul met dat donkere stekelkoppie. Wel een leukie om te zien, maar ook een beetje vreemd. Zo'n stoere computer-nerd.

IJ luf TURKIE zegt:

En wie wordt onze mentor?

Kennie SlaPe vAn die ROTmugge!!! zegt:

Wessels, die mafkees van wiskunde, wahhh!!!

Daar is Kim het niet mee eens. Vorig jaar had ze ook les van hem. Hij is nog jong en ook erg streng. Maar zijn vak is voor haar een makkie en hij laat merken dat hij haar resultaten waardeert.

Dan begint Laura haar vakantie van vorige week te beschrijven. Over de camping in Zeeland, over regen en natte spullen en over vriendjes die ze ontmoet heeft in de kantine, bij de disco en in de kroeg.

Kim kijkt op haar horloge. Het halfuur zit er al weer op.

IJ luf TURKIE zegt:

Mijn tijd is om. See you!

Kennie SlaPe vAn die ROTmugge!!! zegt:

Veel plezier nog daar. Kallum aan met die hete Turrekies!!! Smak!!!

Zuchtend sluit Kim af. Soms heeft ze het gevoel dat ze op een andere planeet woont dan haar leeftijdsgenoten. Waarom kan zij niet net zo spontaan en vrolijk meedoen? Wat maakt haar zo anders dan de anderen? Maar als ze er bij wil horen moet ze toch iets aan zichzelf gaan veranderen, want anders wordt dit een erg eenzaam examenjaar.

In gedachten verzonken loopt ze een rondje om het zwembad en besluit dan ook in hun koele kamer even op haar bed te gaan liggen. Met de hotelsleutel maakt ze voorzichtig de deur open. Dat is maar goed ook, want José ligt zachtjes te snurken, met haar boek nog in de hand. Kim doorzoekt de kamer; waar is haar Sudoku boekje?

Op de tafel ziet ze een Nederlandse krant, die José vanmorgen heeft gekocht. Kim tilt hem op en vindt wat zij zocht. Bij het terugleggen van de krant valt haar oog op een artikel met de kop:

TWEE JONGENS VERMIST IN ZWOLLE

Normaal houdt Kim niet zo van die kleine lettertjes, maar dit boeit haar wel. Nieuwsgierig leest ze verder. Het artikel beschrijft, hoe twee broers van 15 en 11 jaar 's ochtends op de fiets naar natuurgebied de Wijde Aa vertrokken en sindsdien spoorloos verdwenen zijn. Gebeurt er zowaar toch nog wat in dat saaie Nederland.